

Hồi 29

Biệt vô thoái lộ

4 ến Phi đang chìm sâu trong trạng thái tọa công điều tức tĩnh lại, xung quanh là rừng rậm tĩnh mịch, ánh nắng chiều đông xuyên qua cây lá rơi xuống, nhẹ nhàng ve vuốt tâm hồn đã bị tổn thương của chàng.

Ma công của Nhậm Dao ngấm ngấm hoành hành, chàng tuy tạm thời dùng Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp chậm rãi đã thông kinh mạch tổn thương, nhưng vẫn phải tiếp tục hành công trị thương vào những lúc cần thiết, khi đó mới có thể hoàn toàn phục nguyên, nếu trong giai đoạn này lại bị thương lần nữa, Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp cũng không giúp nổi, hậu quả thật không dám nghĩ đến.

Trong tâm chàng lại hiện lên đôi mắt trong sáng đẹp dễ sâu thẳm rung động lòng người, chàng chưa từng thấy qua cặp mắt hút hồn người, vừa kiên cường vừa có cá tính như thế. Mà người ta rõ ràng đối với bản thân mình không có ý gì. Cảm giác bị coi thường khiến chàng cảm thấy bị tổn thương, lại có chút mùi vị ngọt bùi và cay đắng của cuộc đời.

Tiếp tục nghĩ đến Bàng Nghĩa, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với lão? Vì sao lão lại phải đem thanh Khảm Thái đao¹ hộ thân mà quăng đi? Hiện giờ thì thanh đao đó vẫn đang còn giắt ở eo lưng chàng.

Sau nữa lại còn Lưu Dự, biết là nơi đó đã trở thành một cái bẫy mà vẫn không thể không dẫn thân vào.

Nhậm Dao đã biết rõ chàng là người trọng tình trọng nghĩa, đương nhiên đoán được chàng sẽ tìm đến để cảnh cáo Lưu Dự, vì thế nên Nhậm Dao chỉ cần đi trước một bước giết chết Lưu Dự, tiện thể bố trí chờ chàng chui đầu vào lưới, chẳng cần đi khắp Biên Hoang Tập tìm tung tích chàng. Chuyện phức tạp duy nhất hiện giờ là sự hiện diện của con gái An Thế Thanh, theo như lời cô ta, khi Nhậm Dao phát giác không phải chính là An Thế Thanh, lại sợ mình không giữ lời mang bí mật của ngọc đồ nói với cô ta, khi đó y sẽ có hành động thế nào? Với tâm địa của Nhậm Dao như thế, tất phải giết chết bọn họ hai người mới vui lòng, chuyện Lưu Dự sẽ giao cho Nhậm Thanh Thị phụ trách.

Nghĩ tới đây, bất giác cảm thấy đau đầu.

¹ Dao thái rau.

Đúng vào lúc này, từ xa xa phía tây nam ẩn ước truyền lại âm thanh của một trận giao đấu, nếu không phải vẫn đang trong trạng thái lặng lẽ bán thiền định, chắc sẽ không nghe thấy gì.

Yến Phi bất giác thấy hoảng hốt, chẳng lẽ lại là Nhậm Dao chặn đường An Ngọc Tình, nhưng nghĩ lại thì rất ít khả năng, với thân thủ của cô ta, hiện tại tối thiểu cũng phải ở ngoài xa hàng chục dặm. Hay là có liên quan đến Bàn Nghĩa? bất luận là lý do nào chàng cũng không thể điềm nhiên tọa thị.

Yến Phi bật dậy, hướng về phía có âm thanh truyền lại mở hết tốc lực chạy tới.

o0o

Năm vạn quân tinh nhuệ của viên tướng người Đê tộc Lương Thành chờ đêm tối bắt đầu dùng dây chèo to giăng ngang kéo bè gỗ vượt sông, tập hợp bên bờ nam Hoài Thủy, phía tây Lạc Giản, liền đêm xây dựng một trại.

Đương lúc người ngựa mệt mỏi, Lưu Lao Chi và Hà Khiêm theo hai đường thủy lục đồng thời tiến đến, trước lúc trời sáng bí mật xông vào, trước tiên cắt đứt giao thông trên sông, lúc ấy còn gần một vạn quân lính chưa kịp qua sông Hoài.

Thủy quân trên thuyền của Bắc Phủ binh trước tiên bắn hỏa tiễn đốt cháy doanh lũy, Đê binh đang quá mệt mỏi lập tức vỡ trận tán loạn, Lưu Lao Chi thân suất năm ngàn tinh kỵ chia thành bốn mũi tập kích đại quân Lương Thành đã qua sông, đám này lập tức tan vỡ, tranh nhau bỏ chạy về phía Hoài Thủy, trận chiến hai bên giao tranh biến thành một bên mặc sức chém giết. Lưu Lao Chi chém Lương Thành và Vương Hiển, Vương Vịnh cùng hàng chục viên tướng, Đê binh trận này chết hơn một vạn năm ngàn, đám còn lại tán loạn chạy trốn vào Biên Hoang.

Lưu Lao Chi thu quân khải hoàn kéo thẳng về Hạp Thạch thành.

Tin thắng trận truyền về tới Hạp Thạch thành, toàn thành tướng sĩ hoan hỉ phấn chấn, càng thêm tràn đầy tin tưởng đối với Tạ Huyền, người người thề trung thành, sĩ khí dâng lên đến cùng cực.

Lúc này hai vạn khinh kỵ của Phù Kiên vừa vượt qua Nhữ Âm thành, bất quá tâm tình của y so với khi bắt đầu xuất phát đã khác nhau một trời một vực.

Chu Tự ở phía sau y niềm tin đối với Tạ Huyền đã tăng lên nhiều, càng cương quyết bội phản Phù Kiên. Vào lúc chính ngọ, bọn họ đã nhìn thấy tín hiệu khói trên đỉnh

núi báo tin thất trận của Lương Thành, nhưng mãi đến khi gặp tàn binh chạy về mới biết Lương Thành thất bại thảm hại, tâm tình hoảng hốt mất sức chiến đấu, có người chứng kiến Lương Thành bị Lưu Lao Chi tự tay chém chết.

Đối với Phù Kiên, sự thực tàn khốc tựa như sấm động giữa trời quang, đả kích nặng nề đối với tín tâm và thực lực của y. Phải biết năm vạn kỵ binh của Lương Thành là đội kỵ binh tinh nhuệ nhất thuộc Đê binh, nếu có thể cùng với hai mươi lăm vạn bộ binh và kỵ binh chiếm lĩnh Thọ Dương của Phù Dung tương hỗ chi viện lẫn nhau thì Phù Kiên sẽ dễ dàng lập thế đứng vững chắc, hiện giờ thì toàn thể những bố trí đó đều bị kỵ binh của Tạ Huyền làm cho rối tung, biến thành cục diện Thọ Dương với Hạp Thạch đối kháng cách sông Phì Thủy, khác xa trù tính ban đầu.

Mà Phù Kiên lúc này lại không có đường lui, cũng không có thời gian để điều động và bố trí lại.

Hiện tại lực lượng lưu giữ Biên Hoang Tập đang lực tực kéo tới đây đều chủ yếu là bộ binh, sức mạnh chiến đấu không cao, tính cơ động cũng thấp, trong lúc quân tình khẩn cấp thế này sợ cũng chẳng giúp gì được mấy. Tốt nhất là giả như năm vạn kỵ binh của Lương Thành nếu có thể đứng chân ở Lạc Khẩu, có thể bố trí chướng ngại trên sông Hoài, ngăn thủy sư của Tạ Huyền kéo lên phía tây, bảo đảm đường vận lương trên sông an toàn, hiện tại những trù tính đầu vào đây lại thành ra công cốc.

Phù Kiên cho ngựa đi chậm lại, cùng với Khất Phục Quốc Nhân phóng ngựa ra khỏi Nhữ Âm thành, trầm giọng hỏi: "Quốc Nhân cho rằng trong tình thế hiện tại, trầm nên làm gì trước tiên?".

Khất Phục Quốc Nhân âm thầm thở dài, ngày hôm nay từ lúc nghe tin Lương Thành bại binh, Phù Kiên lúc nào cũng im lặng không nói, đến lúc này mới lại chịu hỏi han hấn, có thể thấy là Phù Kiên đối với việc này tâm phiền ý loạn, không có chủ ý gì nữa. Đối với Phù Kiên hẳn cũng có một phần trung thành, do cảm kích cái ân không giết khi Phù Kiên diệt nước Yên, lại để hắn cùng gia tộc tận hưởng vinh hoa phú quý, nhưng vẫn còn xa mới so được với loại như Lữ Quang mấy người là đại tướng cùng bốn tộc của Phù Kiên, liền phân tích: "Chúng ta tuy trận đầu bất lợi, nhưng cũng vẫn là có được có mất, hiện tại Thiên vương cần minh bạch lý do người của Tạ Huyền rời bỏ Thọ Dương, cũng vì tự biết không thể ứng phó với tình hình lương đầu thọ địch, mới tập trung binh lực, dốc toàn lực đột kích tiên phong quân của Lương tướng quân tại Lạc Giản".

Phù Kiên gật đầu: "Thứ mà chúng ta được chính là Thọ Dương".

Khất Phục Quốc Nhân tiếp tục nói: "Binh lực của ta vẫn chiếm ưu thế áp đảo, mà trong chiến dịch Lạc Giản, địch nhân tất cũng có tổn thương, chúng ta hiện giờ biện

pháp ổn thỏa nhất là tăng cường toàn diện lực lượng phòng ngự tây ngạn Phì Thủy và Thọ Dương trấn, chờ đại quân tới rồi mới qua sông tiến công Hạp Thạch, Tạ Huyền đúng lý sẽ không dám lấy trứng chọi đá, vượt Phì Thủy tiến công ta. Bất quá điều này cũng rất khó nói, nếu tôi là Tạ Huyền, sinh lộ duy nhất là thừa cơ quân ta binh lực tập kết chưa xong, sắp đặt bố trí chưa ổn, xua quân quyết một trận tử chiến. Nếu chuyện này xảy ra, chúng ta sẽ có cơ hội tốt để rửa sạch mối nhục bại trận trước đây. Tiến công, thoái thủ đều do ở một tay Thiên Vương nắm giữ”.

Phù Kiên hai mắt chớp ngời, chấy rục nổi thống hận đối với việc toàn bộ đội quân của Lương Thành bị hủy diệt, hung dữ nói: "Nếu Tạ Huyền dám vượt qua Phì Thủy, trẫm sẽ khiến hắn có đi không về”.

Khất Phục Quốc Nhân lộ thần sắc tàn nhẫn trong mắt, trầm giọng nói: "Hiện tại tình thế rõ ràng, nếu có thể đánh gục Bắc Phủ binh của Tạ Huyền, Kiến Khang thành giống như vật trong túi chúng ta, Hoàn Xung thì giống như nước xa không cứu được lửa gần, chỉ cần chúng ta chặn đứng giao thông thủy vận trên đại giang, rồi chia binh giữ chắc Thọ Dương và Hạp Thạch hai thành, Hoàn Xung chỉ còn nước ngồi yên chờ chết. Quốc Nhân cho rằng nên lập tức điều ba vạn tinh kỵ của Mộ Dung thượng tướng tới, khi binh đội này tới rồi thì ngày tàn của Tạ Huyền cũng đến!”.

Phù Kiên mắt sáng lên, gật đầu đồng ý: "Tốt! Nhất nhất theo đề nghị của Quốc Nhân mà làm, trước khi thượng tướng quân tới, chúng ta sẽ làm công tác chuẩn bị để vượt sông, hãy để cho Tạ Huyền mắc ý một trận này”.

Khất Phục Quốc Nhân lại một lần nữa ngẫm thử dài, bọn họ lần này không còn đường lui, nếu triệt thoái về bắc, Tạ Huyền và Hoàn Xung tất sẽ mượn ưu thế của thủy sư, triển khai đột kích, cắt đường vận lương, khi đó thì sĩ khí cùng ý chí phấn đấu của bộ đội nam chinh sẽ mất hết, không còn muốn đánh nhau nữa.

Hắn cũng đã nghĩ đến việc thỉnh Phù Kiên lui về tọa trấn Biên Hoang Tập, khống chế đại cục từ xa, bất quá như vậy càng khiến cho sĩ khí của bộ đội nam tiến vừa mới bị sút mẻ chịu thêm sự đả kích nghiêm trọng, bèn thủ tiêu ý định này.

Tạ Huyền sử dụng kỳ binh đánh tan bộ đội của Lương Thành, đã khiến Phù Kiên sinh ra cảm giác sợ hãi đối với ông. Dưới tình thế phát triển như vậy, bọn họ chỉ còn một con đường có thể theo, cho là cùng với Tạ Huyền quyết chiến ở Phì Thủy, đại quân nam chinh từ chủ động hóa thành bị động, trước đây nào có nghĩ đến bị hãm vào tình huống như thế này.

o0o

Yến Phi chui ra khỏi đám rừng rậm rạp, tới một con đường dịch đạo² xuyên qua rừng, một cảnh tượng thê thảm đập vào mắt khiến chàng không dám nhìn.

Trên con đường rừng từ phía đông nam chạy vòng vào tới, xác người nằm rải rác, có tới hơn một chục cái xác. Ở khúc quanh đầu đường phía bắc, một cỗ xe la đồ sập bên đường, hai con la kéo xe cũng không tránh khỏi tai họa, nằm trong vũng máu.

Bất kể là người hay la, đều bị trảo nát thiên linh cái mà chết, người xuất thủ không cần nói cũng biết là Thái Bình Thiên Sư yêu nhân Lư Tuần, đây chính là thủ pháp giết người ưa thích nhất của hắn.

Có thể tưởng tượng đám người này đương khi ngồi trên xe la, từ nam đi lên bắc, Lư Tuần từ mặt nam đuổi tới, xuất thủ đột kích, những kẻ bị tiến công chống cự quyết liệt, vừa đánh vừa chạy, kết quả toàn đội bị diệt, xe hủy người chết.

Nằm chết rải rác trên đường toàn bộ đều mặc đạo bào, có thêu tiêu chí của Thái Ất Giáo, nhưng không có Vinh Trí trong số đó.

Thái Ất Giáo và Thiên Sư Đạo là tử địch, bị Lư Tuần bắt gặp, tự nhiên ra tay không thương xót, nhưng mấy con la vô tội liên lụy cũng không chịu bỏ qua, thực khiến Yến Phi phần nộ không biết đến chừng nào.

Yến Phi sợ Lư Tuần vẫn còn đâu đó gần đấy, đề cao cảnh giới, tuy biết nội thương chưa lành, không nên động thủ, nhưng vẫn hận Lư Tuần đã chuồn mất, không để chàng có cơ hội liều mạng trừ ác.

Tới bên cỗ xe, bỗng nhiên phát giác bên bụi cây ven đường một chiếc hòm gỗ dài dài bị phá nát, kích thước có thể chứa được một thân người. Trong lòng chấn động, nghĩ tới chuyện đám giáo đồ Thái Ất giáo có lẽ tới để tiếp ứng cho bọn Vinh Trí ba người, cái hòm gỗ này là theo kế hoạch dùng để che giấu Man Diệu phu nhân bắt cóc được, nào ngờ hảo mộng thành không, bị Nhậm Dao bố trí cạm bẫy, khiến bọn Vinh Trí ba người thì hai chết một bị thương, mà Vinh Trí còn mệnh cũng chẳng bao lâu.

Yến Phi bước qua cỗ xe la, con đường ngoằn ngoèo hướng về phía tây bắc, nghe loáng thoáng có tiếng nước chảy truyền đến.

Chàng đang nghĩ đến Vinh Trí sau khi trốn khỏi Trữ gia trấn, chạy đến nơi nào đó hội hợp cùng đám giáo đồ này, mới chọn con đường trước mặt chuồn lên phía bắc.

² Đường dùng để vận chuyển công văn thư tín.

Nhậm Dao đã nói Vinh Trí nếu chạy được ra ngoài mười dặm thì đã là quá giỏi. Do đó mà suy ra đám giáo đồ Thái Ất Giáo chờ đợi Vinh Trí ở một địa điểm không thể quá xa chỗ này, bằng không đám người này vẫn còn đang phải chờ Vinh Trí. Bất quá vì muốn tránh khỏi sự truy sát của Tiêu Dao Giáo, cho nên chờ đến lúc này mới khởi hành, nhưng lại cũng không tránh khỏi kiếp số.

Yến Phi tiếp tục vừa đi về phía trước, vừa suy nghĩ, "Vinh Trí giờ này ở đâu? Kết quả là sống hay là chết?"

Lần này giống như tai bay vạ gió, Lữ Tuần chỉ nhân lúc truy tung Yến Phi, khéo sao gặp phải đám Thái Ất giáo đồ, lẽ nào có thể để bọn họ an nhiên phản hồi phương bắc.

Ra khỏi đường rừng, không gian rộng mở, cuối đường là một dòng sông lớn chảy từ phía tây bắc xuống đông nam, ở tận cùng con đường còn có một bến sông nhỏ.

Dòng sông lớn này hẳn phải là Tuy Thủy, chảy theo hướng đông nam sẽ hợp với Tù Thủy, lại tiếp tục xuôi về nam sẽ tới trọng trấn gần bờ biển của Nam Tấn là Hoài Âm, theo dòng Tứ Thủy lên phía bắc là Bành Thành và Nam Duyệt châu.

Yến Phi lần lượt dời ánh mắt quan sát xa gần, trên sông không thấy có thuyền bè, tĩnh mịch không người, nghĩ thầm theo lý thì giáo đồ Thái Ất Giáo đã chọn lộ tuyến này, tự nhiên phải có thuyền tiếp ứng.

Chẳng lẽ là do Lữ Tuần thuận tay dắt dê, giương buồm đi mất sao? Nghĩ đến đó lại phát giác có điều không đúng, Lữ Tuần chính là đi tìm bọn họ, sao lại có chuyện bỏ đường bộ đổi qua đường thủy?

Nghĩ đến đây, nhìn thấy thấp thoáng ở phía bắc có một nhánh sông chảy về phía đông, liền vội vã đi theo hướng đó.

oOo

Lưu Du theo chỉ thị của Tạ Huyền, cùng viên đầu lĩnh công binh là Trương Bất Bình nghiên cứu cách chế tạo các bao đá vụn, rồi sai quân sĩ diễn luyện, chứng minh quả nhiên là dùng được, liền huy động toàn thể lính công binh tìm trong rừng rậm ở Bát Công Sơn một vùng đất hoang vu, khởi công chế tạo.

Trương Bất Bình vốn là một thợ thủ công nổi danh ở Kiến Khang, đa tài đa nghệ, mấy hôm nay vừa lật đặt chế xong hơn vạn bộ binh phục giả, hiện tại lại vì việc chế tạo bao đá mà ra sức.

Không biết vì sao Lưu Dụ chợt nhớ tới An Ngọc Tình, thật kỳ quái là gã đối với ả ta chẳng những không hề có chút địch ý nào, ngược lại còn cảm thấy tính tình độc ác của ả ta khiến ả ta có ý vị nữ nhân cùng sức lôi cuốn đặc biệt, có bản sắc tuy là bản sắc yêu tà.

Cuối cùng là bằng cách nào mà tránh được Khất Phục Quốc Nhân lòng sục tìm kiếm ả ta khắp Biên Hoang Tập. Nhất định không phải là trốn tránh nơi nhà vắng vườn hoang, do đó mà biết nữ tử này hẳn phải có pháp bảo khác.

Nữ tử này hành vi nguy dị, không có vẻ giống như con gái Đan Vương An Thế Thanh.

Cho đến lúc này, gã rốt cuộc đối với thân phận của An Ngọc Tình lại có sự hoài nghi.

Đúng lúc đó, Tôn Vô Chung tới tìm gã. Vị thượng ty cũ này vừa tới cách đây không lâu, hai người gặp mặt tất nhiên cao hứng phi thường.

Tôn Vô Chung thân thiết kéo gã qua một bên nói: "Tiểu Dụ, người lần này hoàn thành nhiệm vụ Huyền soái giao phó, lại trình sát biết trước một bước hướng di chuyển của đại quân Lương Thành, liên tiếp lập hai đại kỳ công, tham quân đại nhân và ta cao hứng phi thường. Hiện tại lập tức cử hành hội nghị tác chiến, Huyền soái sẽ cho người được dự thính, tham quân đại nhân và ta đều cảm thấy rất có thể diện, người cần tham dự cho tốt".

Tôn Vô Chung kéo gã theo đường rừng đi về phía Hạp Thạch thành.

Lưu Dụ nói: "Hoàn toàn là nhờ đại nhân nhiều năm vun đắp đề bạt".

Tôn Vô Chung cười khê: "Nếu người chẳng phải lương tài mỹ ngọc, bất kể mài dũa cách nào cũng chỉ lãng phí thời gian, Huyền soái lần này thăng liền hai cấp cho người, người nhất định phải nắm chắc cơ hội này, tương lai tất sẽ có thể trở thành người đứng đầu tại Bắc Phủ bình".

Lưu Dụ vội gật đầu đồng ý.

Lại nhớ tới thứ gọi là "đan độc" của An Ngọc Tình, nếu đúng là độc do Đan Vương An Thế Thanh luyện thành, mình làm sao dễ dàng bài xuất ra ngoài thân thể như thế? Không kềm được càng thêm hoài nghi thân phận của người đẹp này, chợt lại ngẫm kêu không hay. Chính mình đã cùng Yển Phi vẽ lại đồ hình trên ngọc bội giao cho ả ta, có hơn một nửa nguyên nhân là vì ả ta là con gái của An Thế Thanh, nếu ả ta mà là kẻ mạo xưng, há chẳng phải là rất rất không hay hay sao?".

Tôn Vô Chung nào biết trong lòng gã đang nghĩ tới những thứ chẳng liên quan gì đến lời ông ta, tiếp tục nói: "Cư xử trong nghị sự đường, nếu không ai hỏi gì người, kiểu gì cũng đừng chủ động phát ngôn, rõ chưa?".

Lưu Dụ lập tức hiểu rõ, gã tuy được thăng phó tướng, thành phó thủ của Tôn Vô Chung, sự thực vẫn chưa đủ tư cách tham gia hội nghị quân sự bậc cao của Bắc Phủ binh.

Trong tình huống này, sự việc của gã chỉ có thể do Tôn Vô Chung đại diện tường thuật, Tạ Huyền điểm tên muốn gã dự thính, chính là không làm đúng quy định, bất giác càng sinh lòng cảm kích Tạ Huyền.

Tôn Vô Chung đặc biệt cảnh cáo gã: "Người đối với lời lẽ của đại tướng Hà Khiêm cần đặc biệt cẩn thận, lần này công lao đánh thắng quân Lương Thành bị tham quân đại nhân giành hơn một nửa, nghe nói ông ta vì chuyện này từng trước mặt Cát Khản và Lưu Quỹ hai vị đại tướng kêu ca phàn nàn. Người là người của Tham quân đại nhân, không chừng ông ta đối với người ngôn ngữ sẽ không khách khí đâu".

Lưu Dụ ngó ra một lúc, đến giờ mới biết bên trong Bắc Phủ binh cũng có tranh chấp bè phái, trước đây vị nhỏ chức bé, Tôn Vô Chung không muốn nói đến phương diện này với gã. Hiện thời gã tuy đã là phó tướng, nhưng trong Bắc Phủ binh ít ra cũng có hàng chục phó tướng, vẫn chỉ là hạng quân quan cấp thấp, muốn thăng lên hàng tướng quân, chẳng những cần phải lập được đại công, lại còn cần có người đề bạt mới được.

Bất giác quay nhìn về phía Tôn Vô Chung.

Vị này đã từ lâu luôn khiến gã có cảm giác cao vợi vợi của một vị Bắc Phủ binh đại tướng, tuy không như trước đây xa không với tới nữa, nhưng lấy chức vị mà luận thì vẫn còn khoảng cách về cấp chức không dễ vượt qua.

Cho dù là tướng quân cũng được phân ra rất nhiều đẳng cấp, tướng quân nói chung, đại tướng và thượng tướng đã có khác biệt về cấp chức, lại còn thêm lãnh chức hàm nào, quyền lực và địa vị càng thêm phân biệt. Như Lưu Lao Chi có thân phận đại tướng kiêm nhiệm tham quân, liền thành ra nhân vật quyền lực nhất, chỉ dưới Tạ Huyền trong Bắc Phủ binh. Bất quá bản thân gã đã quá may mắn, được Tạ Huyền và Lưu Lao Chi hai người xem trọng, với Tôn Vô Chung thì gã là em út trong nhà, với Hồ Bân quan hệ cũng tốt đẹp, nếu có thể lại lập quân công, thì đúng như Tôn Vô Chung đã nói, tương lai tất sẽ trở nên hạng nhất.

Tôn Vô Chung năm nay ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, thấp hơn Lưu Dụ một chút, thân hình vững chắc, có phong độ của một kiếm thủ xuất sắc, khí độ hòa nhã vui vẻ, ngũ quan đoan chính. Trong số chư tướng Bắc Phủ binh, duy nhất ông ta xuất thân từ thế gia

vọng tộc phương nam. Tạ Huyền chịu trọng dụng ông ta, chứng tỏ Tạ Huyền không phân biệt và đối lập nam bắc vọng tộc. Vì vậy Tôn Vô Chung đối với Tạ Huyền hết lòng trung thành, mặt khác còn vì Tạ Huyền là vị thống soái đầy mị lực khiến người ta tâm phục và cảm kích.

Bọn họ là hai người sau cùng tới nghị sự đường, Lưu Dụ khi đó mới phát giác lần này giới lãnh đạo tác chiến tập trung đầy trong sảnh đường, không khí nghiêm trang.

Tạ Thạch và Tạ Diễm đều đang ngồi, ngoài ra Lưu Lao Chi, Hà Khiêm, Cát Khản, Lưu Quý, Điền Tế và Hồ Bân các tướng đều tham gia hội nghị.

Tạ Huyền thân giới thiệu Lưu Dụ với các tướng lĩnh chưa quen biết gã, quả nhiên Hà Khiêm cùng Cát Khản, Lưu Quý mấy người cùng phe với hắn tỏ thái độ lãnh đạm, Tạ Diễm thì thần tình kiêu ngạo, có thái độ của thế gia đại tộc không coi hàn môn đệ tử ra gì, Tạ Thạch thì ngược lại, ra sức đề cao gã đến tận mây xanh.

Cuối cùng theo đúng chức vị, ai vào chỗ nấy.

Tạ Thạch với thân phận chủ soái ngồi ở vị trí tôn quý nhất chính giữa phía bắc nghị sự đường, Tạ Huyền và Tạ Diễm phân biệt ngồi hai bên tả hữu, còn lại chư tướng theo chức tước cao thấp mà bố trí.

Lưu Dụ đương nhiên là xin mời xuống chiếu dưới, ngồi dưới Tôn Vô Chung, lại còn phải lui về sau một chút. Bất quá đối với gã, có thể được ngồi xuống đó cũng đã cảm ơn tổ tông, thỏa mãn lắm rồi.

Tạ Thạch nói qua mấy câu khích lệ, lại đặc biệt chỉ rõ công lao đại phá quân Lương Thành của Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, sau đó hướng về phía Tạ Huyền hỏi: "Tình hình hiện thời ra sao?"

Tạ Huyền ung dung cười, điềm đạm nói: "Phù Kiên rốt cuộc đã trúng kế nam lai, thân suất khinh kỵ chạy về Thọ Dương, đêm nay có thể tới nơi".

Chư tướng không ai không động dung, tuy nhiên đa số không hiểu rõ vì sao Tạ Huyền nói Phù Kiên trúng kế.

Lưu Dụ thì trong lòng chấn động, hiểu rằng Chu Tự cuối cùng đã phát sinh hiệu dụng.

Hiện giờ do Tạ Thạch dẫn tới, Bắc Phủ binh đã tập trung toàn bộ đến đó, cùng chủ lực của Phù Kiên đối kháng chính diện. Trận này thắng hay bại, cũng tương ứng với thành bại của nam bắc chính quyền, trực tiếp quyết định vận mệnh của thiên hạ sau này.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>